& beneficio affecti pejores fiunt. At ego eorum injuriis magis erudior: & ad Tarsenses (a) in eamdem sententiam: *A Syria Romam usque cum bestiis pugno: non quod a bestiis feris devorer; hæ namque (ut nostis) Deo volente, pepercerunt Danieli: sed a feris humanam gerentibus formam, in quibus immitis illa fera cubat, quæ me quotidie pungit & vulnerat. Verum nihili pendo supplicia hæc dummodo Christum videam, Salvatorem meum & Deum, qui pro me mortuus est.* Hisce igitur militibus traditus, æstivo tempore abducitur Antiochia, & mense Augusto pervenit Smyrnam, maritimam Joniæ civitatem: terra marique illud confecisse iter, citatus nuper locus epistolæ ad Romanos indicat.

(a) *Ignat. epist. 7.*

VIII.

Itineris autem comites se Ignatio adjunxerunt e Syria Gavia & Agathopus, e Cilicia Philodiaconus; quorum meminit scribens ad Philadelphios (b), sic dicens: *De Philone diacono viro a Cilicia testimonium habente, qui & mihi in sermone ministrat una cum Gavia, & Agathopode viro electo, qui a Syria me comitatur, vitæ renuntiantes.* Quanta autem charitate Christiani esse solerent erga vinctos, quod & corruptis pecunia custodibus, una cum eis in carcere pernoctare consueverant, satis abunde dictum est primo Annalium tomo, cum egimus de Peregrino. Smyrnam igitur cum pervenissent, qui ducebant Ignatium, aliquantisper ibidem constiterunt: an ne ut opportunum tempus navigandi expectarent, an vero alia ex causa, incertum est. Præerat tunc Smyrnensi Ecclesiæ sanctissimus Polycarpus, qui eum omnibus quibus licuit (ut par est credere) officiis prosecutus est. S. Joannes (c) Chrysostomus, de ejusmodi Ignatii itinere agens, hæc ait: *Civitates quæ erant in via, undique concurrentes, pugilem excipiebant, & cum magno commeatu dimittebant, precibus & legationibus ipsum adjuvantes. Et ipsi non vulgarem consolationem ex ipso percipiebant, cernentes martyrem tanta cum alacritate ad mortem currere, utpote qui ad regna cælorum proficisceretur.*

(b) *Ignat. epist. 9.*

Ignatius venit Smyrnam.

(c) *Chrys. orat. de translatione S. Ignatii.*

IX.

Episcoporum legatio ad Ignatium.

Cum igitur sanctissimi viri fama in toto Oriente omnium celeberrimi vincula Asiæ Ecclesiæ innotuissent; & quæ propinquiores erant, de ejus adventu Smyrnam fuissent redditæ certiores; continuo unaquæque ex illis legatos, qui debitæ salutationis officia impenderent, ad eum misit; immo & ipsi illarum Ecclesiarum Episcopi una cum aliis eodem functi munere, ad eumdem Smyrnæ agentem quantocyus accurrerunt. Ephesii enim ad eum miserunt Onesimum suum ipsorum Episcopum, una cum aliis: testatur id ipse Ignatius (d), ad eos cum scribit, his verbis: *Postquam itaque numerosam vestram multitudinem in Onesimo, viro numquam satis ob charitatem prædicando, vestro autem Episcopo, exceperim:* & paulo post: *Crocus autem & Deo & vobis dignus, quem veluti exemplar vestræ charitatis accepimus, per omnia me recreavit, & illum catenæ meæ non puduit: quo modo & ipsum refrigeret Pater Jesu Christi una cum Onesimo, Byrrho, Euploe, & Frontone, per quos omnes vos quo ad charitatem vidi:* & in fine: *Utinam meam pro vestra liceat commutare animam, & pro his quos ad honorem Dei misistis Smyrnam.* Meminit ejusdem quoque Croci in epistola ad Romanos, dicens: *Est una mecum*

(d) *Ignat. epist. 14.*

Gesta a Traiano ante martyrium S. Ignatii.

„ tum omnes Veteres docent, tum præsertim
„ Acta martyrii, Ignatium passum sub Traiano
„ Imp. post Dacicum bellum confectum; & eo
„ potissimum tempore quando ipse Traianus Antiochiæ fuit in expeditione adversus Parthos,
„ sive Persas: tunc a Traiano Antiochiæ damnatum; & post aliquamdiu Romæ passum fuisse.
„ Dacicum bellum a Traiano confectum anno
„ Christi CVIII. existimo. Anno autem Christi
„ CXII. ad bellum adversus Parthos gerendum
„ Traianum Roma profectum probavi iis argumentis, quibus non video quid possit opponi.
„ Cum ea æstate fuerit Athenis, & inde in Asiam profectus sit, teste Dione pag. 778. D.
„ cum Phlegonte & Nummis collato, puto ex
„ Asia movisse mense Octobri, idque Antiochiæ
„ auditum Joanni Malelæ Auctori occasionem de-
„ disse tradendi, Roma profectum Traianum men-
„ se Octobri anni XV. Imperii sui, (repono IE
„ pro IB, ut Malela cum seipso conveniat)
„ dein mense Decembri (XVI. Imperii) venisse
„ Seleuciam; & (CXIII. Christi) Januarii die
„ VII. die Veneris Antiochiam venisse (hic iti-
„ dem repono ς pro E, die Veneris pro die Jo-
„ vis.) Hæc vera esse possunt, aut saltem ve-
„ rosimilia: ad meam autem de morte S. Igna-
„ tii sententiam nihil faciunt, nec officiunt. Hoc
„ anno Christi CXIII. puto Traianum in hosti-
„ um progressum, ea, quæ Dio pag. 779. D.
„ narrat, *Samosatis*, &c. fecisse, dein anno An-
„ tiocheno CLXII. & XVII. Imperii in Armenia
„ hibernasse. Annum noto Antiochenum Male-
„ læ causa. Anno Christi CXIV. Armeniæ omnia
„ reliqua in suam potestatem redegisse, & *Par-*
„ *thamisiri* eum adorante IMP. VII. audiisse, &
„ ea Provincia constituta anno Antiocheno CLXIII.
„ XVIII. Imperii *Edessæ* hibernasse. Anno Chri-
„ sti CXV. Mesopotamiam & Adiabenem suæ di-
„ tionis fecisse, IMP. VIII. & VIIII. acclamatum
„ fuisse. Demum anno Antiocheno CLXIV. &
„ XIX. Imperii sui, *Antiochiam* rediisse, post in-
„ tegrum biennium, & quod excurrit. Ita enim
„ intelligo illa Malelæ verba, quando ait, *bien-*
„ *nio post Traiani in Orientem profectionem terræ*
„ *motum contigisse*. Antiochia Romanis fuit O-
„ riens: Malelæ autem homini Antiocheno Oriens
„ fuit majoris Asiæ Provincia.

V.

„ Terræ motum Malela nos docet contigisse
„ die XXIII. Decembris. Dio pag. 782. DE. ait
„ ex eo Traianum ægre evasisse, postea mul-
„ tos dies urbis reliqua trepidasse, Traianum
„ interea sub dio in Circo se tenuisse. Quid
„ agentem putemus? Victor in Epitome nos do-
„ cebit: *Terræ motus gravis, atroxque pestilentia,*

S. Ignatius anno CXVI. martyrium subiit.